

гарантом прогресу економічної системи, а її відсутність – вагомим доказом регресу і соціальної напруги.

Управління прибутком являє собою процес розробки та прийняття управлінських рішень за усіма основними аспектами його формування, розподілу та використання на підприємстві.

На думку І. А. Бланка «управління прибутком являє собою систему принципів і методів розробки та реалізації управлінських рішень по всіх основних аспектах її формування, розподілу і використання на підприємстві».

Є. Станіславчик вважає, що суть управління прибутком полягає в узгодженні прагнень до зростання прибутковості і допустимого рівня ризику в рішеннях щодо формування, розподілу та використання прибутку організації.

При цьому необхідно зазначити, що прибуток є похідною від таких факторів господарсько-фінансової діяльності як доходи та витрати організації.

Забезпечення ефективного управління прибутком підприємства визначає ряд вимог до цього процесу, основними з яких є:

- Узгодженість із загальною системою управління підприємством.
- Комплексний характер формування управлінських рішень.
- Високий динамізм управління.
- Велика кількість підходів до розробки окремих управлінських рішень.
- Орієнтованість на стратегічні цілі розвитку підприємства.

Управління прибутком як процес, складається з наступних етапів:

1. визначення цілей (результатів) та терміну їх досягнення;
2. прийняття управлінських рішень для досягнення цих результатів;
3. контроль над результатами.

Послідовне виконання цих етапів має забезпечуватися раціонально-організованим потоком достовірної інформації про стан внутрішнього і зовнішнього середовища та особистою мотивацією персоналу в досягненні результатів.

Також при створенні системи управління прибутком необхідно враховувати багатогранний характер прибутку. Такий підхід передбачає комплексний розгляд сукупності факторів які прямо або побічно впливають на величину прибутку. Основним джерелом облікового забезпечення управління факторами, що впливають на прибуток, є бухгалтерський (фінансовий) облік, найбільш інформативна і достовірна інформація якого служить для проведення аналізу результатів діяльності організації.

Головною метою управління прибутком є забезпечення максимізації добробуту власників підприємства у поточному та перспективному періоді. Ця головна мета покликана забезпечувати одночасно гармонізацію інтересів власників з інтересами держави та персоналу підприємства.

Виходячи з вище сказаного можна зазначити, що система управління прибутком покликана вирішувати такі основні завдання:

1. Забезпечення максимізації розміру прибутку, відповідного ресурсному потенціалу підприємства та ринкової кон'єктури.
2. Забезпечення оптимальної пропорційності між рівнем прибутку і допустимим рівнем ризику.
3. Забезпечення високої якості прибутку.
4. Забезпечення виплати необхідного рівня доходу на інвестований капітал власникам підприємства.
5. Забезпечення формування достатнього обсягу фінансових ресурсів за рахунок прибутку відповідно до завдань розвитку підприємства в майбутньому періоді.
6. Забезпечення постійного зростання ринкової вартості підприємства.
7. Забезпечення ефективності програм участі персоналу в прибутку.

Отже, обсяг отриманого прибутку має досить велике значення в діяльності підприємства. Оптимальне управління структурою прибутку допомагає підприємству запобігти банкрутству, сприяє перспективам виходу на міжнародні ринки. Тому, проблема управління прибутком підприємства набуває усе більшого значення, оскільки саме тут концентрується ефект усієї господарської діяльності кожного підприємства.

Захарченко О.Г., здобувач

Таврійський державний агротехнологічний університет

ЕНЕРГЕТИЧНИЙ МЕНЕДЖМЕНТ АГРАРНИХ ПІДПРИЄМСТВ В СТРАТЕГІЧНОМУ РОЗВИТКУ РЕГІОНУ

В умовах обмеження і удорожчання енергетичних ресурсів виникає необхідність прийняття невідкладних заходів щодо зміни механізмів управління на державному та регіональному рівнях у всіх сферах економіки і зокрема в аграрному секторі.

Енергоефективність на сільськогосподарських підприємствах досягається не лише впровадженням енергозберігаючої техніки і технології, а і, в теперішній час, за рахунок змін в методах та способах управління. Отже, значна енергомісткість аграрної продукції є не лише технічною проблемою, а і проблемою управління.

Енергетичний менеджмент - це постійно діюча система заходів які покликані оптимізувати обсяги енерговитрат, прогнозувати і контролювати процеси вироблення, транспортування та використання необхідної

кількості енергоресурсів для забезпечення господарської діяльності об'єктів.

Доцільність впровадження системи енергетичного менеджменту зумовлена наступними чинниками:

- енергетичний менеджмент відображає вимоги сучасного і майбутнього розвитку не лише окремого підприємства, а всього регіону;
- енергетичний аналіз дає змогу виявити резерви і можливості економії палива на підприємстві;
- енергетичний менеджмент, в рамках стратегічного менеджменту регіону дає змогу узгодження цілей, напрямків та дій;
- на фоні наявності стратегії розвитку всього підприємства підвищує швидкість та адекватність реакції на непередбачені зміни зовнішнього та внутрішнього середовища.

В нашій країні прийняті і набули чинності енергетична стратегія до 2030 р. та стратегія розвитку аграрного сектору на період до 2020р., які охоплюють дві найважливіші сфери економіки країни. В енергетичній стратегії визначено сільське господарство як значний споживач дизельного пального. Очікується до 2030р. збільшення валової продукції в сільському господарстві у 3 рази і відповідно зростання споживання дизельного пального до 2,6 млн.т. Стратегія розвитку аграрного сектору також передбачає зростання обсягів валової продукції сільського господарства в порівняних цінах в 1,4 рази до 2020р. Так виникає саме необхідність на фоні збільшення обсягів виробництва аграрної продукції зменшити темпи росту споживання енергетичних ресурсів. Пропонується реалізовувати вищезгадані стратегії через взаємоузгодження та механізм регіональних програм розвитку і стратегій енергетичного менеджменту аграрних підприємств.(рис.1)

Рис.1 Взаємодія стратегій розвитку країни, регіону, підприємства

Отже на рис.1 показано взаємозв'язок стратегій державного рівня не лише з регіональними програмами, а і зі стратегіями розвитку підприємств, зокрема, аграрного сектору економіки. Взаємодія програм значно підвищує ефективність енергетичного менеджменту, особливо на фоні впровадження міжнародних стандартів ISO.

В Україні з 01.01.2015р. чинний міжнародний стандарт системи енергетичного менеджменту ДСТУ ISO 50001:2014, який повинен забезпечити на засадах технічних та управлінських принципів організацію і компанію підвищення енергоефективності, скорочення витрат і підвищення екологічних показників. Також уряд України планує впровадити інші стандарти цієї серії.

Взагалі система менеджменту - це засіб системного підходу до діяльності і процесів на підприємствах. Впровадження міжнародних стандартів дає можливість:

- розглядати всі аспекти покращання енергоефективності на підприємстві і в регіоні;
- проводити ефективний зовнішній і внутрішній енергоаудит;
- досягати відповідності процесів вітчизняних підприємств сертифікату підприємств розвинених країн світу
- здійснювати процес енергетичного менеджменту планово та безперервно;
- відповідати сфері підходів за ISO передовим практикам підприємств Європи, Азії та Америки.

*Івко А.В., ст. викладач кафедри фінансів та банківської справи
Кременчуцький інститут Дніпропетровського університету імені Альфреда Нобеля*

СУЧАСНІ ТЕНДЕНЦІЇ УПРАВЛІННЯ СТРУКТУРОЮ КАПІТАЛУ ПІДПРИЄМСТВА

Проблема вибору оптимального співвідношення джерел фінансування підприємства є ключовою у фінансовому менеджменті. Більшість теорій оптимальної структури капіталу є неадекватними до сучасних умов функціонування компаній. Це, у свою чергу призводить до появи нових теорій або адаптації існуючих для вирішення проблеми формування оптимальної структури капіталу підприємства.

На сьогоднішній день проблема полягає в тому, що використовувані у вітчизняній практиці теорії і моделі управління фінансами компанії не враховують поведінкові аспекти і, отже, не дають можливості розробляти ефективні фінансово-інвестиційні стратегії. Західна фінансова наука вирішує це питання, використовуючи концептуальні положення теорії поведінкових фінансів, а в сучасній вітчизняній економічній літературі питання аналізу і обліку поведінкових чинників ще не знайшли достатнього поширення. Залишаються недослідженими